

Οι επόμενες εκλογές στην Αρμενία είναι ιδιαίτερα σημαντικές, καθώς θα καθορίσουν όχι μόνο ποιος θα κυβερνήσει τη χώρα, αλλά και την κατεύθυνση που θα ακολουθήσει τα επόμενα χρόνια.

Μετά τις πρόσφατες εξελίξεις και την απώλεια του Αρτσάχ (*Καραμπάχ*), η αρμενική κοινωνία βρίσκεται σε βαθιά κρίση και έντονο διχασμό. Πολλοί αισθάνονται ότι η χώρα έχασε την ασφάλεια και το κύρος της, ενώ επικρατεί μεγάλη απογοήτευση τόσο απέναντι στην κυβέρνηση όσο και απέναντι στη Ρωσία, η οποία παραδοσιακά θεωρούνταν ο βασικός σύμμαχος και προστάτης της Αρμενίας.

Οι Αρμένιοι πίστευαν ότι η Ρωσία, ως διάδοχος της Σοβιετικής Ένωσης, θα τηρούσε δίκαιη και ουδέτερη στάση απέναντι στους λαούς και στις συμμαχίες με τις οποίες συνδέθηκε ιστορικά. Ωστόσο, αυτή η προσδοκία διαψεύστηκε.

Η επιλογή του Ρώσου προέδρου Βλαντίμιρ Πούτιν να αφήσει τον λαό του Αρτσάχ εκτεθειμένο στις επιδιώξεις του Μπακού και της Άγκυρας, αλλά και η αδυναμία της Μόσχας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της ως στρατηγικού συμμάχου απέναντι στην κατάληψη διεθνώς αναγνωρισμένων εδαφών της Αρμενίας από το Αζερμπαϊτζάν, επηρέασαν βαθιά την αντίληψη των Αρμενίων για τον ρόλο της Ρωσίας στον Καύκασο.

Το μεγάλο πρόβλημα είναι η γεωγραφική θέση της Αρμενίας, η οποία βρίσκεται «**περικυκλωμένη**»

από το Αζερμπαϊτζάν και την Τουρκία, ενώ η οικονομία και η ενεργειακή της επάρκεια εξακολουθούν να εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τη Ρωσία. Για τον λόγο αυτό, πολλοί πολίτες φοβούνται ότι, ακόμη κι αν κυβέρνηση και λαός επιθυμούν την στροφή προς την

Ευρώπη, η χώρα δύσκολα θα μπορέσει ν' απεμπλακεί πλήρως από τη ρωσική επιρροή.

Ο πρωθυπουργός Νιγκόλ Πασινιάν προσπαθεί να πείσει τους πολίτες ότι η χώρα πρέπει να ακολουθήσει μια πιο ρεαλιστική πολιτική. Υποστηρίζει ότι η Αρμενία δεν μπορεί να συνεχίσει τις συγκρούσεις με το Αζερμπαϊτζάν και ότι χρειάζεται μια συμφωνία ειρήνης, άνοιγμα της οικονομίας και καλύτερες σχέσεις με την Ευρώπη και γενικότερα με τη Δύση. Παράλληλα, επιχειρεί να μειώσει την εξάρτηση της χώρας από τη Ρωσία, θεωρώντας ότι η Μόσχα δεν προστάτευσε την Αρμενία, όταν τη χρειαζόταν.

Από την άλλη πλευρά, στις αρχές Απριλίου, κατά τη διάρκεια μιας τεταμένης συνάντησης στο Κρεμλίνο με τον Αρμένιο πρωθυπουργό Νιγκόλ Πασινιάν, ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντίμιρ Πούτιν φέρεται να δήλωσε ότι η Μόσχα δεν πρόκειται να ανεχθεί τη σύσφιξη των σχέσεων της Αρμενίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, προειδοποιώντας *oncamera* για τις συνέπειες στην τιμή πώλησης του ρωσικού φυσικού αερίου στην Αρμενία.

Η αντιπολίτευση κατηγορεί τον Πασινιάν για την ήττα στον πόλεμο και για τους χειρισμούς του στο ζήτημα του Αρτσάχ, υποστηρίζοντας ότι ακολουθεί πολιτική υποχωρήσεων χωρίς ουσιαστικό αντίκρισμα. Παράλληλα, θεωρεί ότι η αποστασιοποίησή του από τη Ρωσία αποδυνάμωσε την ασφάλεια της χώρας και ότι, με τη στάση του, ο πρωθυπουργός επιχειρεί να διχάσει την κοινωνία.

Ο Πασινιάν, προκειμένου να δικαιολογήσει την πολιτική του, κατά τη διάρκεια προεκλογικής εκδήλωσης στην πόλη Κορνιτζόρ χαρακτήρισε το κίνημα του Αρτσάχ **«μοιραίο λάθος»**, δηλώνοντας ότι

«τα εδάφη δεν ήταν ποτέ δικά μας, ώ στε να τα χάσουμε».

Η συγκεκριμένη δήλωση προκάλεσε έκπληξη ακόμη και σε ορισμένους από τους υποστηρικτές του.

Η επανεκλογή του Πασινιάν προφανώς υποστηρίζεται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ η επιλογή του Γερεβάν για τη διεξαγωγή της 8^{ης} Συνόδου της Ευρωπαϊκής Πολιτικής Κοινότητας δεν θεωρείται τυχαία. Η διοργάνωση αποτέλεσε ιδιαίτερα σημαντικό γεγονός και ταυτόχρονα μεγάλη διπλωματική επιτυχία για την κυβέρνηση Πασινιάν, γεγονός που εκτιμάται ότι θα επηρεάσει το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών του Ιουνίου.

Παράλληλα, η εξομάλυνση των εμπορικών σχέσεων με την Τουρκία, μέσω της άρσης των τελωνειακών περιορισμών και της έναρξης απευθείας εμπορικών σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών, η οποία ανακοινώθηκε στα μέσα Μαΐου, επίσης δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαία.

Οι αντιπολιτευτικές δυνάμεις πιστεύουν ότι η χώρα πρέπει να επανέλθει πιο κοντά στη Ρωσία και να ακολουθήσει πιο σκληρή στάση απέναντι στο Αζερμπαϊτζάν και την Τουρκία. Υπάρχει επίσης έντονος φόβος ότι η Αρμενία χάνει σταδιακά την ταυτότητα και την ασφάλειά της.

Στην πραγματικότητα, οι εκλογές αυτές αποτελούν επιλογή ανάμεσα σε δύο μεγάλες κατευθύνσεις. Η πρώτη αφορά την πορεία προς στενότερες σχέσεις με την Ευρώπη, μεταρρυθμίσεις και προσπάθεια ειρήνης στην περιοχή. Η δεύτερη αφορά την επιστροφή σε στενότερη συνεργασία με τη Ρωσία και την υιοθέτηση μιας πιο παραδοσιακής εθνικής πολιτικής ασφάλειας.

Γενικότερα, αυτές οι εκλογές δεν αφορούν μόνο την εσωτερική πολιτική της χώρας. Αφορούν το πώς θα επιβιώσει η Αρμενία σε μια εξαιρετικά δύσκολη γεωπολιτική περιοχή, ανάμεσα σε ισχυρές δυνάμεις και έντονες διεθνείς πιέσεις.